

ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 16 KATOWICE, DNIA 28 KWIETNIA **1947**

TREŚĆ

DZIAŁ URZĘDOWY

170.
DEKRET
z dnia 3 stycznia 1947 r.
o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 19. poz. 72. z dnia 22 lutego 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1. poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

ROZDZIAŁ I.
Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, zwany w skrócie P.Z.U.W., prowadzi działalność ubezpieczeniową na obszarze Państwa Polskiego w zakresie określonym dekretem z dnia 3 stycznia 1947 r. o uregulowaniu ubezpieczeń rzeczowych i osobowych (Dz. U. R. P. Nr 5. poz. 23).

2. Ubezpieczenia prowadzone przez P. Z. U. W. dzielą się na następujące działy:

I. Dział przymusowych ubezpieczeń rzeczowych, obejmujący ubezpieczenie budowli od ognia.
II. Dział umownych ubezpieczeń rzeczowych.
III. Dział umownych ubezpieczeń osobowych.

3. Poza działalnością ubezpieczeniową P. Z. U. W. prowadzi działalność zapobiegawczą.

Art. 2. 1. W dziale przymusowych ubezpieczeń rzeczowych przedmiot i zakres ubezpieczenia, wzajemne prawa i obowiązki stron oraz sposób tworzenia kapitału zapasowego i rezerw podziału nadwyżki i pokrywania niedoboru określi rozporządzenie Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

2. W działach umownych ubezpieczeń rzeczowych i osobowych rodzaje ubezpieczeń oraz ich ogólne zasady, sposób tworzenia kapitału zapasowego i rezerw, podziału nadwyżki i pokrywania niedoboru określą rozporządzenia Ministra Skarbu.

3. Zasady działalności zapobiegawczej, prowadzonej przez P. Z. U. W., określi rozporządzenie Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 3. 1. P. Z. U. W. jest instytucją prawno-publiczną, opartą na wzajemności, mającą na celu ogólną użyteczność.

2. P. Z. U. W. jest osobą prawną.

3. Siedzibą P. Z. U. W. jest m. st. Warszawa.

ROZDZIAŁ II.

Ustrój P. Z. U. W.

Art. 4. 1. Naczelnymi organami P. Z. U. W. są rada P. Z. U. W., jako organ kontroli społecznej, oraz zarząd główny, którego zakres działania określa statut organizacyjny.

2. Lokalnymi organami P. Z. U. W. są oddziały wojewódzkie i inspektoraty powiatowe.

Art. 5. 1. Rada P. Z. U. W. składa się z członków powoływanych na 3 lata w następujący sposób:

a) wojewódzkie rady narodowe oraz miejskie rady narodowe miast: Warszawy i Łodzi wybierają po jednym członku
b) 4 członków powołuje Minister Skarbu spośród kandydatów przedstawionych w podwójnej ilości przez następujące organizacje: 1 członka — spośród kandydatów przedstawionych przez centralne organizacje spółdzielcze, 1 członka — spośród kandydatów przedstawionych przez Związek Samopomocy Chłopskiej, 1 członka — spośród kandydatów przedstawionych przez centralną organizację związków zawodowych pracowniczych 1 1 członka — spośród kandydatów z grona pracowników P. Z. U. W., przedstawionych przez Związek Zawodowy Pracowników Bankowych, Kas Oszczędności i Ubezpieczeń,
c) 4 członków powołuje Minister Skarbu, a mianowicie: 2 członków spośród znawców zagadnień ubezpieczeniowych oraz 2 członków na wniosek Ministra Administracji Publicznej spośród znawców zagadnień pożarnictwa.

2. Członkowie rady P. Z. U. W. mogą być wybierani lub powoływani jedynie spośród ubezpieczających się lub ubezpieczonych w P. Z. U. W. Przepis ten nie dotyczy członków rady powoływanych przez Ministra Skarbu spośród kandydatów przedstawionych przez centralną organizację związków zawodowych pracowniczych, Związek Zawodowy Pracowników Bankowych, Kas Oszczędności i Ubezpieczeń oraz członków rady powoływanych spośród znawców zagadnień ubezpieczeniowych (pożarnictwa).

3. Rada P. Z. U. W. wybiera swego przewodniczącego i zastępcę na całą kadencję. Radę P. Z. U. W. zwołuje przewodniczący rady z własnej inicjatywy lub na wniosek naczelnego dyrektora P. Z. U. W. albo na wniosek przynajmniej 8 jej członków.

4. Do ważności zebrań rady P. Z. U. W. potrzebna jest obecność przynajmniej 12 członków.

5. W sprawach podlegających decyzji rady P. Z. U. W. (art. 6) naczelny dyrektor przedkłada radzie wnioski.

6. Rada P. Z. U. W. ma prawo inicjatywy w sprawach wymienionych w art. 6 i jest obowiązana do wydawania opinii w sprawach, które jej przedstawi do zaopiniowania naczelny dyrektor lub władza nadzorcza.

7. Rada P. Z. U. W. może wyłonić spośród swego grona komisję do badania zamknięć rachunkowych i stanu finansowego P. Z. U. W. Komisja składa radzie P. Z. U. W. sprawozdanie ze swych czynności i przesyła jego odpis władzy nadzorczej.

Art. 6. Do właściwości rady P. Z. U. W. należy uchwalanie:

a) zmian statutu organizacyjnego,
b) statutów działów ubezpieczeń,
c) taryfy składek w dziale przymusowych ubezpieczeń,
d) zasad szacowania i norm opłat za szacowanie w dziale przymusowych ubezpieczeń,
e) warunków umownych ubezpieczeń rzeczowych i osobowych,
f) stopy procentowej składek dodatkowych,
g) budżetu,
h) zamknięć rachunkowych i podziału nadwyżek,
i) kupna, sprzedaży oraz obciążenia nieruchomości,
j) zasad udzielania pożyczek i zasiłków z funduszów na akcję zapobiegawczą,
k) projektów umów reasekuracyjnych.

Art. 7. Zarząd główny składa się z naczelnego dyrektora i zastępców naczelnego dyrektora oraz dyrektorów zarządu głównego.

Art. 8. 1. Naczelnego dyrektora oraz zastępców naczelnego dyrektora powołuje i zwalnia Minister Skarbu.

2. Do naczelnego dyrektora należy ogólne kierownictwo sprawami P. Z. U. W., zarząd jego majątkiem oraz reprezentowanie instytucji na zewnątrz. Jest on odpowiedzialny wobec Ministra Skarbu za bieg spraw oraz za przestrzeganie obowiązujących przepisów.

3. Naczelnemu dyrektorowi podlegają służbowo jego zastępcy, dyrektorzy zarządu głównego oraz inni pracownicy P. Z. U. W. Naczelny dyrektor powołuje i zwalnia pracowników z wyjątkiem wymienionych w art. 9.

4. Naczelny dyrektor i jego zastępcy nie mogą zajmować żadnego płatnego stanowiska w służbie państwowej, samorządowej lub prywatnej, ani też należeć do organów kierowniczych jakiegokolwiek przedsiębiorstwa.

Art. 9. 1. Kierownikami poszczególnych działów administracji P. Z. U. W. są dyrektorzy zarządu głównego, których mianuje i zwalnia władza nadzorcza na wniosek naczelnego dyrektora.

2. Dyrektorzy nie mogą zajmować żadnego płatnego stanowiska w służbie państwowej, samorządowej lub prywatnej, ani też należeć do organów kierowniczych jakiegokolwiek przedsiębiorstwa.

Art. 10. 1. Kierownikami oddziałów wojewódzkich P. Z. U. W. są dyrektorzy oddziałów.

2. Kierownikami inspektoratów powiatowych są inspektorzy powiatowi.

Art. 11. Przepisy służbowe, uposażeniowe i emerytalne dla pracowników P.Z.U.W. ustala rozporządzenie Ministra Skarbu.

Art. 12. Szczegółowe przepisy o organizacji wewnętrznej P.Z.U.W. i zakresie działania określa statut organizacyjny. Pierwszy statut organizacyjny wyda Minister Skarbu.

ROZDZIAŁ III.

Wzajemny stosunek działów ubezpieczeń, rachunkowość i sprawozdania.

Art. 13. 1. Każdy z trzech działów ubezpieczeń, prowadzonych przez P.Z.U.W., stanowi osobny związek wzajemności. Zobowiązania jednego działu ubezpieczeń nie mogą być pokrywane z funduszów innego działu, a ubezpieczający w jednym dziale nie odpowiadają za wyniki operacji w innych działach. Z funduszów jednego działu można udzielić pożyczek innym działom tylko za każdorazowym zezwoleniem władzy nadzorczej.

2. P.Z.U.W. może za zezwoleniem władzy nadzorczej zawierać w działach umownych ubezpieczeń umowy za składką stałą bez prawa pociągania ubezpieczającego do dodatkowych świadczeń.

3. Koszty zarządu każdego działu ubezpieczeń będą pokrywane z funduszów tego działu. Koszty wspólne rozdziela się pomiędzy poszczególne działy ubezpieczeń w odpowiednim stosunku do zbioru składek w tych działach.

Art. 14. 1. Rokiem sprawozdawczym i budżetowym jest rok kalendarzowy.

2. Zamknięcia rachunków dla poszczególnych działów oraz z całokształtu działalności P.Z.U.W. będą sporządzane w terminie oraz zgodnie z zasadami i wzorami, które ustali władza nadzorcza.

3. Zamknięcia rachunkowe ogłasza się w Monitorze Polskim bezzwłocznie po ich zatwierdzeniu w formie przepisanej przez władzę nadzorczą.

Art. 15. 1. Po sporządzeniu zamknięć rachunkowych naczelny dyrektor P.Z.U.W. składa każdego roku Ministrowi Skarbu pisemne sprawozdanie z działalności i stanu finansowego oraz z zamierzeń na przyszły okres sprawozdawczy.

2. Sprawozdania z działalności P.Z.U.W. w poszczególnych województwach oraz w miastach Warszawie i Łodzi przesyła P.Z.U.W. właściwym wojewodom dla przedstawienia wojewódzkim radom narodowym oraz prezydentom wymienionych miast dla przedstawienia miejskim radom narodowym.

3. Sprawozdania z działalności P.Z.U.W. w poszczególnych powiatach oraz w miastach wydzielonych przesyła P.Z.U.W. właściwym starostwom dla przedstawienia powiatowym radom narodowym oraz prezydentom miast wydzielonych dla przedstawienia miejskim radom narodowym.

4. Rady narodowe przesyłają swoje uwagi do otrzymanych sprawozdań zarządowi głównemu P.Z.U.W. oraz władzy nadzorczej.

ROZDZIAŁ IV.

Lokowanie funduszów.

Art. 16. Lokowanie funduszów będzie przeprowadzane zgodnie z corocznym planem lokat, zatwierdzonym przez władzę nadzorczą.

ROZDZIAŁ V.

Władza nadzorcza.

Art. 17. 1. Nadzór nad działalnością P.Z.U.W. wykonuje Minister Skarbu.

2. Nadzór nad działalnością P.Z.U.W. w zakresie ochrony przeciwpożarowej oraz polityki zapobiegawczej wykonuje Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu i innymi zainteresowanymi ministrami.

Art. 18. 1. Zatwierdzenia władzy nadzorczej wymagają — oprócz spraw wymienionych w poszczególnych artykułach — uchwały rady P.Z.U.W. w sprawach, wymienionych w art. 6. Uchwały rady P.Z.U.W. w sprawie ochrony przeciwpożarowej wymagają zatwierdzenia Ministra Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2. Budżet oraz zamknięcia rachunkowe P.Z.U.W. będą przedkładane władzy nadzorczej do zatwierdzenia w terminie przez nią wskazanym.

Art. 19. 1. P.Z.U.W. jest obowiązany udzielać władzy nadzorczej na jej żądanie wszelkich wyjaśnień.

2. Władza nadzorcza może wykonywać kontrolę i przeprowadzać rewizję w P.Z.U.W. w każdym czasie.

Art. 20. 1. Władza nadzorcza może zamianować dla P.Z.U.W. delegata rządowego spośród urzędników państwowych.

2. Zakres uprawnień delegata określa władza nadzorcza.

Art. 21. Władza nadzorcza określa wysokość wynagrodzenia członków rady P.Z.U.W. i delegata rządowego.

Art. 22. Jeżeli rada P.Z.U.W. nie spełnia obowiązków nałożonych na nią przez niniejszy dekret, Minister Skarbu może ją rozwiązać. Uprawnienia rady przechodzą wówczas na delegata rządowego. Zwołanie nowej rady P.Z.U.W. powinno nastąpić najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od daty rozwiązania poprzedniej.

ROZDZIAŁ VI.

Przepisy końcowe.

Art. 23. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 24. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Z chwilą wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą z wyjątkami określonymi w zdaniu następnym — przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 3, poz. 23), zmienione rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 648), dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 576) oraz ustawą z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 456). Zachowują moc obowiązującą przepisy art. 3 i 74 do czasu wydania rozporządzeń przewidzianych w art. 2 niniejszego dekretu — art. 2, 19—45, 50—52, 58, 60—61, 62 ust. 2 i 63.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Adam Kuryłowicz
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Stanisław Mikołajczyk
w/z Minister Odbudowy: Stefan Pietrusiewicz

171.

DEKRET

z dnia 3 stycznia 1947 r.

o uregulowaniu ubezpieczeń rzeczowych i osobowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 23, z dnia 25 stycznia 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczeń rzeczowych i osobowych wymaga zezwolenia władzy nadzorczej.

2. Zezwolenie może być udzielone jedynie: państwowym, prawno-publicznym bądź spółdzielczym zakładom ubezpieczeń.

3. Mocą niniejszego dekretu otrzymują zezwolenia na dalszą działalność ubezpieczeniową w zakresie ustalonym w tym dekrecie:

a) Towarzystwo Reasekuracyjne „Warta" Sp. Akc. w Warszawie,

b) Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych.

4. Władzą nadzorczą w rozumieniu niniejszego dekretu jest Minister Skarbu.

Art. 2. 1. Krajowe i zagraniczne prywatne zakłady ubezpieczeń bez względu na swoją formę prawną tracą prawo do wykonywania dalszej działalności ubezpieczeniowej.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy Towarzystwa Reasekuracyjnego „Warta" Sp. Akc. w Warszawie.

3. Zatwierdza się zarządzenia władzy nadzorczej, mocą których zakładom ubezpieczeń wymienionym w ust. 1 cofnięto po wyzwoleniu kraju zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej.

Art. 3. 1. Ustanawia się na obszarze Państwa w zakresie ubezpieczeń rzeczowych przymus ubezpieczenia budowli od ognia.

2. Pozostałe rodzaje ubezpieczeń rzeczowych są wykonywane w trybie umownym, jednakże Minister Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami może ustalić w drodze rozporządzeń obowiązek ubezpieczenia dla oznaczonych kategorii ryzyk w ubezpieczeniach rzeczowych.

Art. 4. 1. Ubezpieczenia osobowe są wykonywane w trybie umownym.

2. Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu i innymi zainteresowanymi ministrami może jednak ustalać w drodze rozporządzeń obowiązek ubezpieczenia dla oznaczonych kategoryj osób i ryzyk w ubezpieczeniach osobowych.

3. W przypadkach przewidzianych w ust. 2 Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i innymi zainteresowanymi ministrami może w drodze rozporządzeń tworzyć odrębne prawno-publiczne zakłady ubezpieczeń oraz wydawać dla nich statuty, określające ich organizację i zasady działalności.

Art. 5. 1. Zakłady ubezpieczeń, dopuszczone do działalności ubezpieczeniowej w Polsce na podstawie niniejszego dekretu, mogą odstępować ryzyka do reasekuracji jedynie Towarzystwu Reasekuracyjnemu „Warta" Sp. Akc. w Warszawie.

2. Prawo odstępowania ryzyk do reasekuracji zagranicznym zakładom ubezpieczeń oraz przyjmowania ryzyk do reasekuracji od zagranicznych zakładów ubezpieczeń służy wyłącznie Towarzystwu Reasekuracyjnemu „Warta" Sp. Akc. w Warszawie.

3. Władza nadzorcza, o ile uzna, że zachodzi brak wyrównania ryzyk, może zarządzić obowiązek reasekuracji dla wszystkich lub poszczególnych rodzajów ubezpieczeń oraz dla wszystkich lub poszczególnych zakładów ubezpieczeń.

4. Zasady umów reasekuracyjnych zawieranych z zagranicznymi zakładami ubezpieczeń wymagają zgody władzy nadzorczej.

Art. 6. 1. Ubezpieczenia rzeczowe objęte przymusem ubezpieczenia oraz umowne ubezpieczenia transportowe (lądowe, śródlądowe, morskie i powietrzne) prowadzi wyłącznie Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych.

2. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych może ponadto prowadzić umowne ubezpieczenia rzeczowe i osobowe.

Art. 7. 1. Z dniem 1 stycznia 1947 r. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych wchodzi we wszystkie prawa i obowiązki Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych i Kasy Strażackiej w Poznaniu, które z dniem tym przestają istnieć. Wynikające z tego tytułu przejęcie majątku jest wolne od wszelkich podatków i opłat. Przepisanie praw hipotecznych nastąpi na jednostronny wniosek Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

2. Upoważnia się Ministra Skarbu do regulowania w drodze rozporządzeń spraw związanych z przejęciem przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych — Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych i Kasy Strażackiej w Poznaniu.

Art. 8. Sposób lokowania przez zakłady ubezpieczeń funduszów i rezerw określa corocznie Minister Skarbu w drodze ustalenia dla każdego zakładu planu lokat.

Art. 9. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu przechodzi na własność Skarbu Państwa 60% akcyj Towarzystwa Reasekuracyjnego „Warta" Sp. Akc. w Warszawie, mianowicie przechodzą na własność Skarbu Państwa: wszystkie akcje będące własnością Poznańskiego Związku Komunalnego, wszystkie akcje będące własnością Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu, reszta zaś brakująca do 60% akcyj przechodzi na własność Skarbu Państwa z akcyj, będących własnością Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych. Akcje te w imieniu Skarbu Państwa przyjmuje Minister Skarbu.

2. Wysokość odszkodowania za przejęte przez Skarb Państwa w myśl ust. 1 akcje ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

3. Upoważnia się Ministra Skarbu do powzięcia decyzji w sprawie podwyższenia kapitału akcyjnego Towarzystwa Reasekuracyjnego „Warta" Sp. Akc. w Warszawie do kwoty 500.000.000 zł, do dokonania wpłat rzeczowych i gotówkowych, niezbędnych dla zachowania ustalonej wyżej granicy udziału Skarbu Państwa w ogólnym kapitale akcyjnym oraz do dokonania operacyj finansowych związanych z tymi wpłatami.

Art. 10. 1. Zakłady ubezpieczeń, które w myśl niniejszego dekretu utraciły prawo do wykonywania dalszej działalności ubezpieczeniowej, podlegają likwidacji.

2. Likwidację krajowych prywatnych zakładów ubezpieczeń powierza się:

a) w odniesieniu do zakładów, których przedmiotem działalności były wyłącznie ubezpieczenia rzeczowe lub rzeczowe i osobowe, Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych,

b) w odniesieniu do zakładów, których przedmiotem działalności były wyłącznie ubezpieczenia osobowe, zakładom ubezpieczeń, prowadzącym wyłącznie ubezpieczenia osobowe, stosownie do zarządzeń, jakie wyda Minister Skarbu.

3. Zagraniczne zakłady ubezpieczeń podlegają likwidacji z zastosowaniem przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 64).

4. Upoważnia się Ministra Skarbu do regulowania w drodze rozporządzeń spraw związanych z likwidacją umów z zakresu ubezpieczeń osobowych, zawartych z zakładami ubezpieczeń, podlegającymi likwidacji, a w szczególności do regulowania sposobu likwidacji umów w drodze wykupu, bądź w drodze przekazania portfelu wraz z rezerwami odpowiednim zakładom ubezpieczeń osobowych. Poza tym przy likwidacji krajowych prywatnych zakładów ubezpieczeń stosuje się powołane w ust. 3.

5. Prawno-publiczne zakłady ubezpieczeń nie wymienione w art. 1 ust. 3, a nie podlegające przejęciu przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych (art. 7), o ile w terminie 1 roku od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu nie otrzymają zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej, podlegają likwidacji w myśl zasad określonych w ust. 2 i 4 niniejszego artykułu.

Art. 11. Dekret niniejszy nie narusza przepisów o ubezpieczeniach społecznych.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 13. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą sprzeczne z nim przepisy, a w szczególności przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 64), które są sprzeczne z przepisami niniejszego dekretu.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Adam Kuryłowicz
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Rolnictwa i Ref. Roln.: Stanisław Mikołajczyk
w/z Minister Odbudowy: Stefan Pietrusiewicz

172.
DEKRET
z dnia 3 lutego 1947 r.

o częściowej zmianie prawa górniczego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 93 z dnia 11 marca 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W prawie górniczym z dnia 29 listopada 1930 r. wraz z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 85, poz. 654, Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 91, poz. 627 i Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 2, poz. 15) wprowadza się zmiany następujące:

1) Art. 1. otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 1. (1) Następujące minerały, znajdujące się w swych naturalnych złożach nie są związane z prawem własności gruntu i podlegają woli górniczej, tj. mogą być przedmiotem własności górniczej, nadawanej każdemu pod warunkami, przepisanymi w prawie niniejszym:

1) na całym obszarze Państwa:

a) rad, złoto, platyna, rtęć, kobald, cyna, arsen, antymon, mangan, glin, chrom, molibden, tytan, wanad i wolfram, bądź w stanie rodzimym, bądź jako rudy, nadające się do technicznego uzyskiwania z nich metali,

b) minerały, nadające się do technicznego wydobywania z nich siarki,

c) minerały fosforowe, zdatne do przeróbki na nawozy sztuczne,

d) glinki i łupki ogniotrwałe od 26 stożka Saegera wzwyż,

e) nadające się do wyrobów ogniotrwałych bezpostaciowe i drobnokrystaliczne kwarcyty i łupki kwarcytowe,

f) magnezyty, kaoliny, grafit i kreda;

2) na całym obszarze Państwa, z wyjątkiem województwa poznańskiego, pomorskiego, szczecińskiego i wrocławskiego — węgiel brunatny;

3) na obszarze ustalonym w drodze rozporządzenia, wydanego przez Ministra Przemysłu w porozumieniu z Ministrem Odbudowy — gips.

(2) Następujące minerały, znajdujące się w swych naturalnych złożach, nie są związane z prawem własności gruntu i są zastrzeżone na rzecz Państwa, tj. mogą być przedmiotem własności górniczej nadawanej jedynie Państwu:

1) na całym obszarze Państwa:

a) węgiel kamienny, antracyt i uran,

b) srebro, ołów, cynk, kadm, miedź, nikiel i żelazo bądź w stanie rodzimym, bądź jako rudy z wyjątkiem żelaznych rud darniowych,

c) sól kamienna, sole potasowe, magnezowe, borowe i jodowe oraz solanki, nadające się do technicznego otrzymywania z nich soli kuchennej lub soli potasowych,

2) na obszarze województwa poznańskiego, pomorskiego, szczecińskiego i wrocławskiego — węgiel brunatny.

(3) Złoża węgla brunatnego na obszarach, określonych w ust. (2) pkt 2 niniejszego artykułu, oraz złoża srebra, ołowiu, cynku, kadmu, miedzi, niklu i żelaza: bądź w stanie rodzimym, bądź jako rudy z wyjątkiem żelaznej rudy darniowej, które w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu nie staną się przedmiotem własności górniczej Państwa, podlegają po upływie tego okresu woli górniczej. Jeżeli gospodarczy interes Państwa temu nie będzie się sprzeciwiał, może Minister Przemysłu w ciągu tego pięcioletniego okresu na wniosek Kuratora Państwowych Pól Górniczych zezwalać na poszukiwanie i uzyskiwanie własności górniczej złóż minerałów, wymienionych w zdaniu poprzedzającym na zasadach ustalonych w prawie niniejszym dla minerałów, podlegających woli górniczej. Zezwolenia takie mogą dotyczyć całego obszaru Państwa lub jego części, jednego lub więcej minerałów, a także poszczególnych złóż i będą zaopatrzone w termin ważności oraz ogłaszane w Monitorze Polskim.

(4) Solanki mineralnych źródeł leczniczych nie podlegają przepisom ust. (2) niniejszego artykułu i stanowią przynależność własności gruntowej.

(5) Specjalne przepisy normują prawo własności co do minerałów bitumicznych (żywic ziemnych) i uprawnienia co do ich poszukiwania i wydobywania.

(6) Pozostałe minerały znajdujące się w swych naturalnych złożach są przynależne do gruntu i nie mogą być przedmiotem odrębnej własności górniczej.

2) Tytuł Rozdziału I Działu V otrzymuje brzmienie:

„O odstąpieniu gruntu, piasku i innych materiałów podsadzkowych oraz wody na potrzeby zakładu górniczego, jako też o innych ograniczeniach praw właściciela lub posiadacza gruntu.

3) Dotychczasowy art. 81 oznacza się jak art. 81a.

4) Przed art. 81a dodaje się w Rozdziale I Działu V nowy art. 81 o brzmieniu:

„Art. 81. (1) Grunty rolne, leśne, lasy i inne grunty położone w obrębie pól górniczych służą przede wszystkim potrzebom górnictwa w ramach planu zagospodarowania przestrzennego kraju. Zmiany rodzaju i sposobu użytkowania, powodujące istotne przekształcenie gospodarczego charakteru tych gruntów, oraz wznoszenie lub przebudowa trwałych budowli albo innych urządzeń, dla których wzniesienia, wykonania lub przebudowy potrzebne jest zezwolenie władzy, wymagają zgody władzy górniczej. Odmowa wymaganej w niniejszym ustępie zgody, nie daje właścicielowi gruntu uprawnień określonych w art. 102.

(2) Grunty wymienione w ust. (1) stanowiące własność Państwa nie mogą być oddane na własność lub w posiadanie osób trzecich bez zgody władz górniczych.

(3) Grunty wymienione w ust. (1), o ile stanowią własność Państwa lub znajdują się w zarządzie państwowym, Minister Przemysłu może przejąć w całości lub w części w zarząd i użytkowanie na czas ich eksploatacji górniczej. Minister Przemysłu oznacza grunty w porozumieniu z ministrem, w którego zarządzie one się znajdują, oraz oznacza termin ich przejęcia w zależności od potrzeb terenowych górnictwa. Minister Przemysłu może przekazać podległym sobie organom, instytucjom lub przedsiębiorstwom zarząd i użytkowanie przejętych gruntów.

(4) Przepisy ust. (1) i (3) nie naruszają uprawnień władz planowania przestrzennego.

5) W art. 82:

a) w ust. (1) wyrazy: „oraz pod sady, ogrody i parki i na grunta w promieniu sześćdziesięciu pięciu metrów" zastępuje się wyrazami: „oraz na grunty w promieniu dwudziestu metrów".

b) ust. (2) skreśla się;

c) dotychczasowy ust. (3) oznacza się jako ust. (2)

6) W art. 95 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Jeżeli dla robót górniczych potrzebne jest zastosowanie podsadzki mechanicznej, właściciel gruntu położonego w obrębie pól górniczych obowiązany jest odstąpić właścicielowi pola górniczego dla powyższego celu za odpowiednim wynagrodzeniem prawo wydobywania na swym gruncie piasku i innych nadających się do podsadzki mechanicznej materiałów. Taki sam obowiązek ciąży na właścicielu gruntu, położonego poza obrębem pól górniczych, jeżeli istnienie piasku i innych nadających się do podsadzki mechanicznej materiałów na tym gruncie zostanie stwierdzone przez Państwowy Instytut Geologiczny. Obowiązek ten nie ogranicza właściciela bądź posiadacza gruntu w prawie wydobywania piasku lub innego materiału podsadzkowego dla potrzeb własnego gospodarstwa domowego i rolnego".

7) W art. 99 dodaje się nowe ustępy (5) i (6) o brzmieniu:

„(5) Właściciel pola górniczego nie odpowiada za szkody, które powstały we własności gruntowej i jej przynależnościach wskutek robót górniczych (ust. 1), jeżeli własność nieruchomości po dniu 22 lipca 1944 r. została przez Państwo przeniesiona na rzecz osób trzecich. Właściciele tych nieruchomości mogą w terminie do dnia 1 października 1947 r. ubiegać się o oddanie im w miejsce dotychczasowych gruntów innych gruntów odpowiedniej wartości poza obrębem pól górniczych według szczegółowych przepisów, które określi rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(6) Właściciel pola górniczego nie odpowiada za szkody, które powstały przed dniem 1 stycznia 1947 r. we własności gruntowej i jej przynależnościach wskutek robót górniczych (ust. 1), jeżeli własność nieruchomości należy do Państwa. Rozporządzenie Rady Ministrów ustali zasadę i zakres odpowiedzialności

oraz tryb postępowania w sprawach szkód górniczych powstałych po dniu 1 stycznia 1947 r. we własności gruntowej i jej przynależnościach stanowiących własność Państwa".

8) W art. 102:

a) dotychczasowe ustępy (2), (3), (4), (5) i 6 oznacza się odpowiednio jako ustępy (3), (4), (5) (6) i (7).

b) dodaje się nowy ust. (2) o brzmieniu:

„(2) Jeżeli na czynności przewidziane w art. 81 ust. (1) potrzebne jest zezwolenie z mocy innych jeszcze przepisów, wówczas właściwa z mocy tych przepisów władza powinna przed udzieleniem zezwolenia uzyskać zgodę władzy górniczej".

9) W art. 109 ust. (2) dodaje się zdanie trzecie o brzmieniu:

„Przepisy art. 102 ust. (2) stosuje się odpowiednio"

10) W art. 111 powołanie: „art. 109 ust. (1)" zastępuje się powołaniem: „art. 109 ust. (1) i (2)".

11) W art. 290:

a) w ust. (1) zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Na całym obszarze pokrytym wyłącznościami górniczymi należącymi do Państwa nadaje się Państwu własność górniczą co do węgla kamiennego bez obowiązku dokonania odkryć rzeczonego minerału".

b) dotychczasowy ust. (2) oznacza się jako ust. (3),

c) dodaje się nowy ust. (2) o brzmieniu:

„(2) Własność górniczą co do węgla kamiennego nadaje sie Państwu również na obszarze pokrytym wyłącznościami górniczymi nie należącymi do Państwa z chwilą ich wygaśnięcia. Przepisy ust. (1) stosuje się odpowiednio".

Art. 2. (1) Ciężary wieczyste wymienione w art. 296 ust. (1) i (3) prawa górniczego ulegają umorzeniu. Rozporządzenie Ministra Przemysłu wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu ustali zasady obliczenia i termin wypłaty odszkodowania za te ciężary oraz tryb postepowania.

(2) Odszkodowanie nie służy, jeżeli właścicielem gruntu jest Państwo, jak również w przypadku, gdy własność tych gruntów przeszła od Państwa po dniu 22 lipca 1944 r. na osoby trzecie.

Art. 3. (1) Właścicielom istniejących w dniu 12 lutego 1946 r. zakładów wydobywania minerałów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt. 1 lit. d), e) oraz f) prawa górniczego w brzmieniu niniejszego dekretu, którzy złożyli już zgłoszenia odkrycia wraz z prośbą o nadanie pola górniczego na te minerały, obejmującego w całości lub w części wymienione zakłady, lub złożą je w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu, pozwala się prowadzić te zakłady w granicach dotychczasowych uprawnień do czasu ostatecznego załatwienia tych zgłoszeń i próśb. Administracyjny i techniczny nadzór nad tymi zakładami przysługuje właściwym władzom górniczym.

(2) W razie zbiegu podań o nadanie pola górniczego wymienionego w ust. (1) przysługuje pierwszeństwo podaniu Kuratora Państwowych Pól Górniczych, złożonemu przed upływem określonego w ust. (1) trzymiesięcznego terminu.

(3) Właściciele zakładów wymienionych w ust. (1) obowiązani są sporządzić plany robót eksploatacyjnych, wykonanych przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, i plany te do dnia 31 grudnia 1947 r. przedłożyć właściwemu urzędowi górniczemu. Plany powyższe, które w myśl przepisów prawa górniczego powinny być wykonane przez mierniczego górniczego, mogą być w okresie do dnia 31 grudnia 1947 r. wykonane przez mierniczych przysięgłych lub osoby, które przed wejściem w życie niniejszego dekretu wykonywały takie czynności w myśl obowiązujących przepisów.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu w porozumieniu z Ministrami: Leśnictwa, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.

Art 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 31 grudnia 1946 r. Równocześnie traci moc obowiązującą dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie prawa górniczego (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 15).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Przemysłu: Eugeniusz Szyr
Minister Leśnictwa: Stanisław Tkaczow
w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Bolesław Podedworny
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
w/z Minister Komunikacji: Wincenty Jastrzębski

173.
DEKRET
z dnia 3 lutego 1947 r.
o państwowej służbie geologicznej
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 68, z dnia 20 lutego 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Państwowa służba geologiczna ma za zadanie: inicjowanie, planowanie i koordynowanie w ramach przepisów oraz instrukcji właściwych władz, jako też systematyczne prowadzenie badań i poszukiwań geologicznych w Polsce, mających na celu poznanie budowy geologicznej i zasobów mineralnych Kraju ze szczególnym uwzględnieniem złóż surowców mineralnych i umożliwienia praktycznego ich zużytkowania dla gospodarstwa narodowego.

2. Państwowa służba geologiczna ma również za zadanie współdziałanie w rozwoju nauk geologicznych i upowszechnienia wiedzy geologicznej w Polsce.

Art. 2. Państwową podstawową służbę geologiczną sprawują:

a) Państwowa Rada Geologiczna,

b) Państwowy Instytut Geologiczny,

podległe Ministrowi Przemysłu.

Państwowa Rada Geologiczna.

Art. 3. 1. Państwowa Rada Geologiczna jest organem doradczym i opiniodawczym Ministra Przemysłu w sprawach wymienionych w art. 1.

2. W szczególności do zakresu działania Rady należy:

a) opracowywanie materiałów do wniosków Ministra Przemysłu co do ogólno-państwowych planów prac geologicznych, kolejności ich wykonywania oraz środków na ich realizację,

b) opiniowanie rocznego programu prac Państwowego Instytutu Geologicznego,

c) opiniowanie rocznych sprawozdań Państwowego Instytutu Geologicznego,

d) opiniowanie preliminarza budżetowego podstawowej państwowej służby geologicznej,

e) wydawanie opinii o kandydatach na kierownicze stanowiska naukowe w Państwowym Instytucie Geologicznym,

f) opracowywanie wniosków dotyczących koordynacji prac Państwowego Instytutu Geologicznego z badaniami geologicznymi prowadzonymi przez instytucje naukowe oraz inne instytucje lub osoby w celach naukowych bądź praktycznych,

g) dostarczanie informacji i udzielanie opinji na żądanie zainteresowanych władz, urzędów oraz instytucji państwowych,

h) rozpatrywanie wszelkich spraw zleconych przez zainteresowanych ministrów, jak również wniesionych przez przewodniczącego lub członków Rady.

Art. 4. 1. Państwowa Rada Geologiczna składa się:

a) z przewodniczącego mianowanego przez Ministra Przemysłu,

b) z członków powołanych na zasadach określonych w statucie oraz

c) z Dyrektora Państwowego Instytutu Geologicznego, który wchodzi w skład Rady z urzędu.

2. Spośród członków Państwowej Rady Geologicznej Minister Przemysłu wyznacza zastępcę przewodniczącego Rady.

Art. 5. Szczegółową organizację Państwowej Rady Geologicznej, ilość jej członków oraz sposób ich powoływania ustali statut wydany przez Ministra Przemysłu.

Art. 6. W posiedzeniach Państwowej Rady Geologicznej mogą brać udział delegaci zainteresowanych ministrów oraz delegat Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 7. Państwowa Rada Geologiczna jest zwoływana przez przewodniczącego co najmniej cztery razy do roku; poza tym winna być zwołana na żądanie Ministra Przemysłu oraz na żądanie najmniej 1/3 liczby członków Rady.

Art. 8. Wydatki Państwowej Rady Geologicznej objęte są budżetem państwowej służby geologicznej.

Art. 9. Przewodniczący Państwowej Rady Geologicznej składa sprawozdanie Ministrowi Przemysłu.

Art. 10. Członkom Rady służy prawo do zwrotu kosztów przejazdu oraz do diet według norm ustalonych w statucie. Ponadto statut może przewidywać wynagrodzenie członków Rady za udział w posiedzeniach jak również za specjalne czynności zlecone.

Państwowy Instytut Geologiczny.

Art. 11. Do zakresu działania Państwowego Instytutu Geologicznego należy:

a) wykonywanie zdjęć geologicznych i geofizycznych oraz innych badań z dziedziny geologii i geofizyki,

b) prowadzenie poszukiwań górniczo-geologicznych złóż surowców mineralnych, skał budowlanych oraz wykonywanie innych prac z dziedziny geologii i geofizyki stosowanych,

c) opracowywanie wniosków w sprawie racjonalnego użytkowania i ochrony złóż surowców mineralnych,

d) opracowywanie dla władz państwowych i samorządowych opinii z zakresu geologii stosowanej.

e) tworzenie i kompletowanie zbiorów geologicznych, petrograficznych, paleontologicznych, kopalin użytecznych oraz gromadzenie innych materiałów, jak: rejestry łącznie z próbami przekrojów otworów wiertniczych itp.,

f) opracowywanie i wydawanie publikacyj i map geologicznych w zakresie geologii i geofizyki.

g) współpraca z innymi placówkami, prowadzącymi naukowe i praktyczne badania geologiczne, w celach uzgodnienia prac w ramach ogólno-państwowych planów,

h) gromadzenie materiałów i informacji o poszukiwaniach i eksploatacji złóż surowców mineralnych w Polsce i innych krajach,

i) prowadzenie ewidencji pracowników fachowych w dziedzinie nauk geologicznych w Polsce.

Art. 12. 1. Państwowy Instytut Geologiczny za zwrotem kosztów udziela porad zainteresowanym instytucjom i przedsiębiorstwom państwowym i samorządowym, a w miarę możności także osobom prywatnym, przeprowadza w razie potrzeby związane z tym badania, wydaje kopie odcinków map oraz komunikuje wyniki swych badań, jeżeli nie stoi temu na przeszkodzie interes publiczny.

2. Instytut udziela na żądanie zainteresowanym ministerstwom i Centralnemu Urzędowi Planowania informacyj i opinii z reguły bezpłatnie.

Art. 13. 1. Na czele Państwowego Instytutu Geologicznego stoi Dyrektor, mianowany po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Geologicznej przez Ministra Przemysłu spośród osób, które wykazały się pracami w zakresie geologii Polski i organizacji badań geologicznych.

2. Do zakresu działania Dyrektora należy:

a) kierownictwo pracami naukowymi i administracją Instytutu,

b) przedstawianie Państwowej Radzie Geologicznej spraw jej zastrzeżonych,

c) przedstawianie Ministrowi Przemysłu oraz Państwowej Radzie Geologicznej rocznego programu prac Instytutu, sprawozdań rocznych z prac wykonanych przez Instytut oraz prac i wniosków wymagających zatwierdzenia przez Ministra Przemysłu,

d) przedstawianie Ministrowi Przemysłu wniosków w sprawach osobowych pracowników Instytutu z załączeniem przy wnioskach, dotyczących kandydatów na stanowiska kierownicze naukowe, opinii Państwowej Rady Geologicznej,

e) przedstawianie Ministrowi Przemysłu rocznych preliminarzy budżetowych i zamknięć rachunkowych,

f) reprezentowanie Instytutu na zewnątrz, w szczególności na geologicznych zjazdach międzynarodowych.

Art. 14. Szczegółową organizację Instytutu ustali statut wydany przez Ministra Przemysłu.

Art. 15. Państwowy Instytut Geologiczny może za zgodą Ministra Przemysłu otwierać i zwijać lokalne stacje geologiczne i geofizyczne w ramach zatwierdzonych kredytów.

Art. 16. Personel Państwowego Instytutu Geologicznego składa się z pracowników naukowych i administracyjnych.

Przepisy końcowe.

Art. 17. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu.

Art. 18. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Jednocześnie traci moc obowiązującą dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 marca 1938 r. o państwowej służbie geologicznej (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 193).

3. Do czasu wydania statutów przewidzianych w art. 5 i 14 niniejszego dekretu zachowują moc obowiązującą statuty Państwowej Rady Geologicznej i Państwowego Instytutu Geologicznego, wydane na podstawie dekretu wymienionego w ust. 2.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Przemysłu: Hilary Minc

174.
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW
z dnia 16 stycznia 1947 r.
w sprawie poruczenia przymusowego ściągania niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych organom wykonawczym gmin miejskich i wiejskich oraz wydziałom wykonawczym komisji uzdrowiskowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 85 z dnia 1 marca 1947 r.)

Na podstawie art. 1 ust. 3 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 84) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przymusowe ściąganie świadczeń pieniężnych:

a) na rzecz związków samorządu terytorialnego i ich instytucji,

b) na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych z tytułu składek,

c) z tytułu kar pieniężnych i grzywien nakładanych przez władze administracji ogólnej

porucza się właściwym organom wykonawczym gmin miejskich i wiejskich.

§ 2. Przymusowe ściąganie świadczeń pieniężnych z tytułu taks, opłat i kar na rzecz funduszu kuracyjnego, pobieranych na podstawie art. 34 pkt 2 i art. 35 pkt 6 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 254) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 331) — porucza się wydziałom wykonawczym komisji uzdrowiskowych.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Skarbu, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych oraz Zdrowia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
w/z Minister Administracji Publicznej: Aleksander Żaruk-Michalski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
w/z Minister Zdrowia: Tadeusz Michejda

175.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 23 listopada 1946 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 25 lutego 1937 r. o Komitetach Ochrony Przyrody.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 20, poz. 81 z dnia 25 lutego 1947 r.)

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 10 marca 1934 r. o ochronie przyrody (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 274) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 25 lutego 1937 r. o Komitetach Ochrony Przyrody (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 195) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Ustanawia się Komitety Ochrony Przyrody w Krakowie, Lublinie, Łodzi, Poznaniu, Toruniu, Warszawie i Wrocławiu.";

2) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Terenem działalności Komitetu Ochrony Przyrody jest obszar objęty działalnością odpowiedniego oddziału Państwowej Rady Ochrony Przyrody, a mianowicie:

Komitet Ochrony Przyrody w Krakowie obejmuje swą działalnością obszar województw: krakowskiego, rzeszowskiego, śląskiego i kieleckiego.

Komitet Ochrony Przyrody w Lublinie obejmuje obszar województwa lubelskiego.

Komitet Ochrony Przyrody w Łodzi obejmuje obszar województwa łódzkiego oraz m. Łódź.

Komitet Ochrony Przyrody w Poznaniu obejmuje obszar województw: gdańskiego i zachodnio-pomorskiego.

Komitet Ochrony Przyrody w Toruniu obejmuje obszar województw: gdańskiego i pomorskiego.

Komitet Ochrony Przyrody w Warszawie obejmuje obszar województw: białostockiego, mazurskiego i warszawskiego oraz m. st. Warszawę.

Komitet Ochrony Przyrody we Wrocławiu obejmuje obszar województwa wrocławskiego".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty: Czesław Wycech

176.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: ZIEM ODZYSKANYCH, ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ oraz ROLNICTWA i REFORM ROLNYCH.

z dnia 9 stycznia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego w sprawie komisji osadnictwa rolnego na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 45 z dnia 5 lutego 1947 r.)

Na podstawie art. 28 ust. 3, 37 i 46 dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279).

§ 2. 1. Powiatowa komisja osadnictwa rolnego składa się z przewodniczącego i 4 członków oraz zastępcy przewodniczącego i 4 zastępców członków.

2. Zastępcy biorą udział w obradach komisji z głosem doradczym, a w razie nieobecności osoby, którą zastępują — z głosem stanowczym.

3. Przewodniczącym komisji jest starosta, a zastępcą przewodniczącego urzędnik działu osiedleńczego starostwa wyznaczony przez starostę.

4. Członkami komisji są:

1) przedstawiciel powiatowej rady narodowej, wyznaczony przez tę radę na okres jednego roku kalendarzowego;

2) przedstawiciel zarządu powiatowego Związku Samopomocy Chłopskiej, powołany przez starostę na okres jednego roku kalendarzowego spośród kandydatów przedstawionych przez zarząd Związku;

3) urzędnik działu rolnictwa i reform rolnych starostwa, wyznaczony przez starostę;

4) urzędnik powiatowego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego, powołany przez starostę na wniosek kierownika tego oddziału;

5. Członkowie komisji, wymienieni w ust. 4 pkt 1) i 2), mogą być odwołani przed upływem terminu rocznego z ważnych przyczyn z tym, że przedstawiciela rady narodowej odwołuje rada narodowa, a przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej — starosta po wysłuchaniu opinii zarządu Związku. Pozostałych członków komisji odwołuje starosta.

6. Przepisy ust. 4 i 5 stosuje się przy powoływaniu i odwoływaniu zastępców członków komisji z tym, że zastępcę przewodniczącego komisji odwołuje starosta.

§ 3. 1. Wojewódzka komisja osadnictwa rolnego składa się z przewodniczącego i 4 członków oraz zastępcy przewodniczącego i 4 zastępców członków.

2. Przewodniczącym komisji jest wojewoda, a zastępcą przewodniczącego urzędnik działu osiedleńczego urzędu wojewódzkiego, wyznaczony przez wojewodę.

3. Członkami komisji są:

1) przedstawiciel wojewódzkiej rady narodowej, wyznaczony przez tę radę na okres jednego roku kalendarzowego;

2) przedstawiciel wojewódzkiego zarządu Związku Samopomocy Chłopskiej, powołany przez wojewodę na okres jednego roku kalendarzowego spośród kandydatów przedstawionych przez zarząd Związku;

3) urzędnik działu administracji rolnictwa i reform rolnych urzędu wojewódzkiego, wyznaczony przez wojewodę;

4) urzędnik wojewódzkiego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego, wyznaczony przez wojewodę na wniosek dyrektora tego oddziału.

4. Przepisy § 2 ust. 2, 5 i 6 stosuje się odpowiednio do wojewódzkich komisji osadnictwa rolnego.

§ 4. W sprawach dotyczących osad rybaków morskich, bierze ponadto udział w obradach wojewódzkiej i powiatowej komisji osadnictwa rolnego z głosem stanowczym przedstawiciel właściwego terytorialnie morskiego urzędu rybackiego, wyznaczony przez kierownika tego urzędu, a w sprawach wskazanych w § 6 ust. 2 pkt 1) nadto przedstawiciel władzy skarbowej, wyznaczony przez dyrektora właściwej terytorialnie izby skarbowej.

§ 5. 1. Komisja orzeka w składzie nie mniejszym niż 3-osobowy, przy czym do prawomocności orzeczeń niezbędna jest obecność przewodniczącego oraz urzędnika działu administracji rolnictwa i reform rolnych, a w sprawach dotyczących osadnictwa rybaków morskich —ponadto przedstawiciela morskiego urzędu rybackiego.

2. Orzeczenie zapada zwykłą większością głosów. W przypadku równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 6. 1. Powiatowe komisje osadnictwa rolnego orzekają w I instancji w sprawach:

1) nadania gospodarstwa (działki), nie wyłączając budynków i inwentarza (art. 36 ust. 1 pkt. 1);

2) cofnięcia aktu nadania (art. 36 ust. 1 pkt 2).

2) Nadto do właściwości powiatowych komisji osadnictwa rolnego należy:

1) orzekanie w I instancji w sprawach zwrotu wartości nakładów koniecznych i użytecznych, które posiadacz dokonał w czasie korzystania z gospodarstwa (działki) (art. 28 ust. 2);

2) zgłaszanie wniosków, o których mowa w art. 40 ust. 1.

§ 7. Do właściwości wojewódzkiej komisji osadnictwa rolnego należy orzekanie w sprawach odwołań od decyzji, wydanych przez powiatowe komisje osadnictwa rolnego.

§ 8. Powiatowa komisja osadnictwa rolnego nadaje łącznie z gospodarstwem inwentarz żywy i martwy, stanowiący własność Skarbu Państwa, a przeznaczony przez władze administracji ogólnej na cele osadnictwa.

§ 9. 1. Przydziału inwentarza żywego, wymienionego w § 8, komisja dokonuje w ten sposób, aby na jedno gospodarstwo przypadało nie więcej niż 2 krowy i nie więcej niż jedna siła pociągowa (jeden koń lub jeden wół).

2. Dotychczasowy posiadacz ma prawo do uzyskania w drodze nadania znajdującego się w jego władaniu inwentarza żywego w granicach, określonych w ustępie poprzedzającym.

§ 10. 1. Jeżeli w niektórych miejscowościach na obszarze powiatu ilość inwentarza martwego jest niedostateczna, a w innych nadmierna, komisja może przydzielić osadnikowi tylko część inwentarza martwego znajdującego się w gospodarstwie, przekazując resztę innym osadnikom. Motory i inne urządzenia, zainstalowane na stałe pozostają w gospodarstwie.

2. Osadnikom, otrzymującym gospodarstwa tworzone w drodze parcelacji nieruchomości ziemskich, można nadać inwentarz martwy tylko w ilości niezbędnej do prowadzenia gospodarstwa.

3. W przypadku, gdy na obszarze powiatu brak jest dostatecznej ilości maszyn rolniczych, komisja może przydzielać maszyny na zasadach współwłasności kilku osadnikom za ich zgodą.

§ 11. 1. Przydziałowi nie podlegają maszyny rolnicze, które nie mogą być racjonalnie wykorzystane w jednym gospodarstwie jak: traktory, lokomobile oraz pługi i młockarnie parowe.

2. Maszyny rolnicze, wymienione w ust. 1, przekazuje się instytucjom wskazanym w zarządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych na warunkach ustalonych w tym zarządzeniu.

§ 12. 1. W przypadkach, wskazanych w §§ 9 i 10 ust. 1, osadnik ma prawo wyboru inwentarza żywego i martwego, który pragnie zatrzymać.

2. Prawo wyboru nie dotyczy krów uznanych za zarodowe przez instruktora hodowlanego, a w braku tegoż przez agronoma powiatowego lub gminnego.

§ 13. Do trybu postępowania przed powiatowymi i wojewódzkimi komisjami osadnictwa rolnego stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 100, poz. 976 i z 1938 r. Nr 3, poz. 16), o ile dekret z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska lub rozporządzenie niniejsze nie stanowią inaczej.

§ 14. Powiatowa władza administracji ogólnej podaje do wiadomości publicznej w drodze obwieszczenia termin i miejsce rozpoczęcia działalności powiatowej komisji osadnictwa rolnego.

§ 15. 1. Wszczęcie postępowania o nadanie gospodarstwa (działki) w myśl art. 36 ust. 1 pkt. 1 i o zwrot wartości nakładów (art. 28 ust. 2) następuje na wniosek strony, postępowanie zaś o cofnięcie aktu nadania — z urzędu.

2. Wniosek, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, strona powinna złożyć na piśmie.

3. Osoby ubiegające się o nabycie gospodarstw rolnych (działek) powinny załączyć do wniosku dokumenty, przewidziane w zarządzeniu wydanym przez Ministra Ziem Odzyskanych i Ministra Administracji Publicznej.

§ 16. Jeżeli postępowanie o nadanie gospodarstwa (działki) zostało wszczęte na wniosek strony, nie będącej posiadaczem tego gospodarstwa (działki), o wszczęciu postępowania zawiadomić należy dotychczasowego posiadacza gruntu.

§ 17. Orzeczenie powiatowej komisji osadnictwa rolnego wywiesza się na przeciąg dni 14 w urzędzie gminnym, po upływie zaś tego czasokresu orzeczenie uważa się za doręczone stronom i osobom zainteresowanym. Czasokres ten biegnie od daty wywieszenia.

§ 18. 1. Akt nadania gospodarstwa (działki) (art. 25 ust. 1) powinien zawierać:

1) powołanie się na podstawę prawną;

2) imię i nazwisko nabywcy;

3) obszar ziemi w ha, a jeżeli gospodarstwo (działka) nie zostało fizycznie wydzielone, rozmiar gospodarstwa w gruntach przeciętnej jakości danej nieruchomości;

4) nazwę nieruchomości oraz jej położenie (gmina powiat);

5) wyliczenie przydzielonych nabywcy budynków i inwentarza;

6) rygory, przewidziane w art. 28, 38 i 39;

7) numer, datę, miejsce wystawienia i pieczęć urzędową;

8) pouczenie o środkach odwoławczych.

2. Akt nadania powinien być podpisany przez przewodniczącego i co najmniej przez jednego z członków komisji.

§ 19. W sprawach o nadanie gospodarstwa (działki) w myśl art. 36 pkt 1 strona jest zwolniona od kosztów postępowania administracyjnego.

§ 20. Wniosek o zwrot nakładów (art. 28 ust. 2) powinien być wniesiony w terminie 3-miesięcznym od chwili uprawomocnienia się orzeczenia o cofnięciu aktu nadania.

§ 21. Powiatowe władze administracji ogólnej jako władze ziemskie orzekają w I instancji w sprawach:

1) ustalania ceny nabycia i określenia granic nadanego gospodarstwa (działki) w myśl art. 30 ust. 2;

2) przenoszenia prawa własności nadanego gospodarstwa (działki) na nabywcę (art. 31 ust. 1).

§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Bolesław Podedworny
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

177.
OKÓLNIK
MINISTRA APROWIZACJI i HANDLU
z dnia 23 stycznia 1947 r.

w sprawie zbywania mienia poniemieckiego i opuszczonego

Zgodnie z par. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a) rozporządzenia z dnia 11 lipca 1946 r. w sprawie zbywania niektórych ruchomości opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 33 poz. 206) jedynie sprzęt i maszyny potrzebne do urządzenia biura mogą otrzymać bezpłatnie urzędy i instytucje samorządowe, posiadające osobowość prawną. Poza tym na wniosek komisji społecznych i za zgodą Głównego Urzędu Likwidacyjnego także inne instytucje

stowarzyszenia, organizacje i związki, szczegółowo wymienione pod lit. b) cytowanego wyżej par. 13, ust. 1, pkt. 1.

Wszystkie inne ruchomości (meble, urządzenia domowe itp.), przydzielone swego czasu wewnętrznie przez ministerstwa, urzędy, instytucje samorządowe, władze bezp., wojsko i milicję swoim funkcjonariuszom, winny być zgłoszone przez obecnych posiadaczy okręgowym Urzędom Likwidacyjnym i nabyte na zasadach ogólnych.

W szczególności nie może mieć miejsca zasłanianie się posiadaczy ruchomości poniemieckich i opuszczonych przydzielaniem im ruchomości tych z urzędu przez władze przełożone.

Z powyższych względów zarządzam:

1. Pouczenie zainteresowanych posiadaczy ruchomości poniemieckich i opuszczonych, którym zostały oddane rzeczy te do użytku z urzędu, iż są oni obowiązani na zasadach ogólnych wystąpić do Okr. Urzędów Likwidacyjnych o nabycie, względnie zadeklarować zwrot posiadanych rzeczy;

2. niezwłoczne przesłanie właściwym terytorialnie Okręgowym Urzędom Likwidacyjnym wyciągów w 2 egzemplarzach z ksiąg inwentarzowych, obejmujących poniemieckie i opuszczone rzeczy, sprzęty i maszyny potrzebne do urządzenia biur z tym, że jeden egzemplarz zostanie w aktach właściwego urzędu, a drugi zaopatrzony klauzulą o bezpłatnym nabyciu urząd, względnie instytucja otrzyma z powrotem;

3. określenie z inwentarzy urzędów przedsiębiorstw, zakładów i instytucji wszelkich ruchomości poniemieckich i opuszczonych, nie wchodzących w skład urządzenia biurowego i zwrot skreślonych z inwentarza ruchomości do dyspozycji Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych.

Minister: (—) J. Sztachelski

178.

ZARZĄDZENIE

Urzędu Zatrudnienia w Katowicach z dnia 27 marca 1947 r. L. dz. OP/1018/10/1/47 w sprawie reorganizacji Instytucji Zastępczych U.Z. na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego i pow. bialskiego.

W związku z koniecznością przeprowadzenia reorganizacji instytucji zastępczych urzędu zatrudnienia na terenie województwa Śląsko-Dąbrowskiego i pow. bialskiego — Urząd Zatrudnienia w Katowicach na mocy uchwały Wydziału Wojewódzkiego z dnia 26 marca 1947 r. nr SK 53/3/47 w trybie § 1 ust. 1 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społeczn z dnia 29 kwietnia 1946 r. wydanego w porozumie z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzysk nych i Skarbu w trybie przekazywania czynności ur du zatrudnienia organom samorządu terytorialneg pracowniczym organizacjom zawodowym (Dz. U. R. nr 22, poz. 145) — likwiduje z dniem 13 marca 1947 następujące Instytucje Zastępcze U. Z.:

1. Dobrodzień
2. Głogówek
3. Głuchołazy
4. Gorzów
5. Kęty
6. Kietrz
7. Krapkowice
8. Łaziska Górne
9. Paczków
10. Pawłowice
11. Pokój
12. Raciborska Kuźnia
13. Rydułtowy
14. Skoczów
15. Toszek
16. Wisła
17. Zebrzydowice

Od dnia 1 kwietnia 1947 r. na terenie województ Śląsko-Dąbrowskiego i pow. bialskiego działają nas pujące Instytucje Zast. U. Z.:

1. Bieruń Stary
2. Cieszyn
3. Czechowice-Dziedzice
4. Głubczyce
5. Gogolin
6. Grodków
7. Kalety
8. Kluczbork
9. Koźle
10. Knurów
11. Lubliniec
12. Mikołów
13. Niemodlin
14. Olesno
15. Oświęcim
16. Prudnik
17. Pszczyna
18. Pyskowice
19. Strumień
20. Strzelce
21. Tarnowskie Góry
22. Wodzisław
23. Zagwiżdże
24. Zawadzkie.

Wykaz Oddziałów Urzędu Zatrudnienia i Instytu Zastępczych U. Z., czynnych na terenie województ Śląsko-Dąbrowskiego i pow. bialskiego z uwzględn niem siedziby oraz zakresu terytorialnego — zawi załącznik do niniejszego zarządzenia.

Jednocześnie znosi się załącznik do zarządzenia rzędu Zatrudnienia w Katowicach z dnia 26 czerw 1946 r. L. dz. 1114/10/1/46 (Śląsko-Dąbrowski Dzien Wojewódzki z dnia 6 lipca 1946 r. nr 18, poz. 325) o załącznik do zarządzenia Urzędu Zatrudnienia w Ka wicach z dnia 6 lipca 1946 r. L. dz. OP. 1655/10/1 (Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki z dnia 6 l ca 1946 r. nr 18, poz. 326), jako nieaktualne.

Naczelnik Urzędu Zatrudnie
(mgr Cofała Władysław)

Załącznik do Zarządzenia Urzędu Zatrudnienia w towicach z dnia 27. 3. 1947 r. L. dz. OP. 1018/10/1/

WYKAZ

Oddziałów i Instytucji Zastępczych Urzędu Zatrudnienia na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego o pow. bialskiego.

L. p.	Pow.	L. p.	Oddz.	L. p.	Inst. Zast.	Zakres terytorialny
1.	Bielsko-Biała	1.	Bielsko-Biała			m. Bielsko, gm. zb.: Bielsko Stare, Bystra, G dziec, Jaworze, Międzyrzecze Górne, Mikus wice oraz z pow. bialskiego m. Biała, Bia Wieś, m. Kęty, Kęty-Wieś i gm. zb.: Bi Śląska, Porąbka, Wilkowice
				1.	Czechowice-Dziedzice	gm. zb.: Czechowice-Dziedzice, Zabrzeg, o z pow. bialskiego m. Wilamowice, Wilamowi Wieś i gm. zb. Bestwina
				2.	Oświęcim	m. Oświęcim, Oświęcim-Wieś, gm. zb.: Br szcze, Osiek
				3.	Strumień	m. Strumień, Strumień-Wieś, gm. zb. Chy Rudzica oraz z pow. pszczyńskiego Golasow

L. p.	Pow.	L. p.	Oddz.	L. p.	Inst. Zast.	Zakres terytorialny
2.	Będzin	2.	Dąbr. Górn.			m. Dąbrowa Górnicza, m. Będzin, gm. zb. Bobrowniki, Gołonóg, Łosień, Łagisza, Ożarowice, Strzemieszyce, Ząbkowice
		3.	Sosnowiec			m. Sosnowiec, m. Czeladź, gm. zb. Grodziec, Niwka, Zagórze
3.	Bytom	4.	Bytom			m. Bytom, gm. zb.: Bobrek-Karb, Miechowice, Rokitnica, Stolarzowice, Szombierki, Wieszowa, oraz z pow. tarnogórskiego m. Piekary Śl. i gm. zb.: Brzozowice-Kamień, Brzeziny Śl., Dąbrówka Wielka, Radzionków
4.	Cieszyn			4.	Cieszyn	w granicach powiatu
5.	Gliwice	5.	Gliwice			m. Gliwice, gm. zb.: Łabędy, Ostropa, Rudziniec, Sośnicowice, Szywałd
		6.	Zabrze			m. Zabrze i z pow. katowickiego Kończyce, Makoszowy, Pawłów, Ruda oraz z pow. bytomskiego Mikulczyce
				5.	Pyskowice	m. Pyskowice, m. Toszek, Toszek-Wieś, gm. zb.: Kamieniec, Łubie, Pławniowice, Świbie, Wielowieś
6.	Głubczyce			6.	Głubczyce	w granicach powiatu
7.	Grodków			7.	Grodków	m. Grodków, Grodków-Wieś, gm. zb. Andrzejów, Kopice, Książyce, Skoroszyce
8.	Katowice	7.	Katowice			m. Katowice, gm. Mała Dąbrówka, Panewniki, Piotrowice, Wełnowiec, oraz z pow. pszczyńskiego gm. zb. Murcki (z wyj. grom. Wesoła)
		8.	Chorzów			w. Chorzowie, m. Świętochłowice, gm. Chropaców i Łagiewniki
		9.	Siemianowice			m. Siemianowice, gm. Bańgów, Michałkowice, Przełajka
		10.	Nowy Bytom			m. Nowy Bytom oraz gm. Bielszowice, Bykowina, Godula, Halemba, Kochłowice, Lipiny, Orzegów, Nowa Wieś
		11.	Mysłowice			m. Mysłowice, m. Szopienice, gm. Janów, Brzezinka oraz z pow. pszczyńskiego gm. zb. Chełm, Imielin, Kosztowy i grom. Wesoła z gm. zb. Murcki
9.	Kluczbork			8.	Kluczbork	w granicach powiatu
10.	Koźle			9.	Koźle	w granicach powiatu
11.	Lubliniec			10.	Lubliniec	m. Lubliniec, m. Dobrodzień, gm. zb. Ciasno, Kochcice, Koszęcin, Lisów, Łagiewniki Małe, Pawonków, Sadów, Sieraków, Szemrowice
				11.	Kalety	m. Woźniki, gm. zb.: Boronów, Kalety, Lubsza

L. p.	Pow.	L. p.	Oddz.	L. p.	Inst. Zast.	Zakres terytorialny
12.	Niemodlin			12.	Niemodlin	w granicach powiatu
13.	Nysa	12.	Nysa			w granicach powiatu oraz z pow. grodkowskiego: m. Otmuchów. Otmuchów-Wieś, i gm. zb. Maciejowice
14.	Olesno			13.	Olesno	w granicach powiatu
15.	Opole	13.	Opole			m. Opole, gm. zb. Chrząstowice, Czarnowąsy, Gosławice, Groszowice, Komprachcice, Nowawieś-Opolska, Ozimek, Polska Nowa-Wieś, Prószków, Tarnów Opolski. Turawa, Wójtowa-Wieś, Wrzoski
				14.	Zagwiżdże	gm. zb. Dąbrówka Dolna, Dobrzeń Wielki, Kupy, Łubiany, Pokój, Stary Popielów, Zagwiżdże
16.	Prudnik			15.	Prudnik	w granicach powiatu
17.	Pszczyna			16.	Pszczyna	m. Pszczyna, Pszczyna-Wieś, gm. zb.: Goczałkowice, Kobiór, Miedźna, Pawłowice. Suszec, Wisła Wielka
				17.	Bieruń Stary	m. Bieruń Stary, gm. zb. Bieruń Nowy, Bojszowy, Lędziny, Urbanowice
				18.	Mikołów	m. Mikołów, gm. zb. Gardawice, Łaziska Górne, Łaziska Średnie, Orzesze, Podlesie, Śmiłowice. Tychy, Wyry
18.	Racibórz	14.	Racibórz			w granicach powiatu z wyjątkiem gm. zb. Rudy, oraz z pow. rybnickiego gm. zb. Lubomia i Pogrzebień
19.	Rybnik	15.	Rybnik			m. Rybnik, m. Żory, Żory-Wieś, gm. zb.: Bełk, Boguszowice, Chwałowice, Czernica. Jankowice, Rybnickie, Jejkowice, Leszczyna, Lyski, Niedobczyce, Rydułtowy, Wielopole, oraz z pow. raciborskiego gm. zb. Rudy
				19.	Knurów	gm. zb.: Chudów, Czerwionka, Dębieńsko. Knurów, Wilcza
				20.	Wodzisław	m. Wodzisław, Wodzisław-Wieś, gm. zb.: Belsznica, Godów, Gorzyce, Jastrzębie Zdrój, Marklowice, Połomia, Pszów, Radlin
20.	Strzelce			21.	Strzelce	m. Strzelce, m. Ujazd, gm. zb.: Błotnica, Izbicko, Jemielnica, Rozmierka, Szymiszów
				22.	Gogolin	m. Leśnica, Gogolin I i II, Góra Świętej Anny, Otmęt, Zdzieszowice, Zimna Wódka, oraz z pow. opolskiego m. Krapkowice
				23.	Zawadzkie	gm. zb. Kielcza, Staniszcze Wielkie i Zawadzkie
21.	Tarnowskie Góry			24.	Tarn. Góry	m. Tarnowskie Góry, gm. zb.: Bobrowniki, Boruszowice, Miasteczko Śl., Repty Stare, Świerklaniec Strzybnica, z pow. gliwickiego gm. zb. Tworów, oraz z pow. bytomskiego gm. zb. Miedary i Zbrosławice
22.	Zawiercie	16.	Zawiercie			w granicach powiatu

179.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Ogólny Katowice, dnia 14 stycznia 1947 r.
Nr. O/Spec 52/a/4/47

Konsulat ZSRR. w Krakowie — udzielenie exequatur.

Ob. Ob. Naczelnicy Wydziałów.
Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i
Ob. Ob. Prezydenci miast wydzielonych

Ministerstwo Administracji Publicznej zawiadomiło pismem L. IV. AA. 794/47 z dnia 4 lutego br., że p. Roman Nikiforowicz Owsienko otrzymał exequatur jako konsul ZSRR na obszar województw: śląskiego, krakowskiego, kieleckiego, i rzeszowskiego z siedzibą w Krakowie.

Podając powyższe do wiadomości, Urząd Wojewódzki prosi o udzielenie wymienionemu Konsulowi wszelkiej potrzebnej pomocy przy spełnianiu jego obowiązków.

Za Wojewodę:
(Dr Wierzbiański, Naczelnik Wydziału Ogólnego.)

180.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. O. Org. 24/1/47 Katowice, dnia 5 lutego 1947 r.

W sprawie udziału w uroczystościach przedstawicieli rad narodowych.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi
Prezydenci miast wydzielonych

Niektóre władze, urzędy, instytucje i organizacje pomijają przedstawicieli terenowych rad narodowych przy zapraszaniu na różne uroczystości reprezentantów władz, urzędów, partyj politycznych i organizacyj społecznych, względnie nie zapewniają przedstawicielom rad narodowych na tych uroczystościach odpowiedniego miejsca, przysługującego im z tytułu powagi i znaczenia instytucji rad narodowych w świetle przepisów ustawy z dnia 11 września 1944 r (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 26).

W związku z powyższym Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci Miast zarządza i dopilnują, aby na wszelkie uroczystości o charakterze ogólnym tak w powiecie-mieście, jak i w gminach (np. obchody świąt państwowych i narodowych itp.) jak również na uroczystości specjalne (np. odsłonięcie pomnika, wręczenie sztandaru itp.) byli zapraszani przewodniczący prezydiów właściwych rad narodowych terenowych z zapewnieniem im odpowiedniego dla ich stanowisk miejsca.

Sprawę powyższą należy omówić tak na zebraniach periodycznych szefów władz niezespolonych jak i na zjazdach wójtów i sołtysów.

Wojewoda:
w/z Dr Wierzbiański, Naczelnik Wydziału.

181.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr SA. 6/34/47 Katowice, dnia 15 lutego 1947 r.

Zasiłki dla emerytów samorządowych b. samorządu niemieckiego

Ob. Ob.
Starostowie jako Przewodniczący Wydziałów Powiatowych oraz Prezydenci miast wydzielonych Śląska Opolskiego.

Pismem z dnia 1 sierpnia 1946 r. Nr Sm. I-3/52/46 zarządziłem tymczasowo wznowienie wypłaty emerytur emerytom samorządowym (wdowom i sierotom) b. samorządu niemieckiego, zamieszkałym na Śląsku Opolskim. W międzyczasie sprawa zaopatrzenia emerytalnego dla emerytów państwowych b. Rzeszy Niemieckiej została w artykule 4 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz.U.R.P. z roku 1947 Nr 2, poz. 2) nieco odmiennie postawiona, a mianowicie: według wspomnianego dekretu emerytom państwowym b. Rzeszy Niemieckiej, posiadającym obywatelstwo polskie na podstawie ustawy z dnia 28 kwietnia 1946 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego osób narodowości polskiej, zamieszkałych na obszarze Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 106) Minister Skarbu może przyznawać tym emerytom oraz pozostałym po nich wdowom i sierotom zasiłki pieniężne w wysokości, nie przekraczającej uposażenia zasadniczego funkcjonariusza państwowego w XII grupie, które obecnie wynosi 2.000 zł miesięcznie.

Celem jednolitego postępowania w tej sprawie polecam związkom samorządowym stosowania wobec emerytów b. samorządu terytorialnego niemieckiego również zasady przyznawania zasiłków do wysokości wyżej określonej. W związku z tym uchylam moje pismo z dnia 1 sierpnia 1946 r. na wstępie wymienione.

Załatwione dotychczas wnioski o zaopatrzenie emerytalne na postawie mojego zarządzenia z dnia 1 sierpnia 1946 r. Nr Sm. I. 3/52/46 należy ponownie rozpatrzyć i przyznać tym osobom zasiłki, o których była poprzednio mowa. Wysokość tych zasiłków nie powinna być niższa od dotychczas pobieranego zaopatrzenia emerytalnego łącznie z dodatkiem przejściowym.

Osoby, ubiegające się o zasiłek z tytułu pobieranego z b. niemieckiego samorządu zaopatrzenia emerytalnego powinny przedłożyć:

a) dowód obywatelstwa polskiego,
b) dowód, że otrzymywały zaopatrzenie emerytalne z funduszów b. samorządu niemieckiego.

Przyznawanie zasiłku z tego tytułu jest tymczasowe do czasu ustawowego unormowania uprawnień emerytalnych emerytów b. Rzeszy Niemieckiej. Zarządy związków samorządowych powinny wobec tego w swoich decyzjach o przyznaniu zasiłku wskazać na ten stan rzeczy.

Wojewoda:
w/z. (—) Płk. Ziętek
Wicewojewoda

182.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr SA. 22/10/47 Katowice, dnia 21 lutego 1947 r.

Znaczki pocztowe do urzędowych przesyłek listowych.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych jako Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast wydzielonych Województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

Według przepisu art. 18 ust. 3) ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 481, z r. 1933), tudzież § 2 lit. a) rozporządzenia wykonawczego Ministrów Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz 448) prawo do używania urzędowych znaczków pocztowych służy nie tylko organom państwowym, ale także związkom samorządu terytorialnego w sprawach należących do ich poruczonego zakresu działania, które w tym wypadku spełniają funkcje organów administracji państwowej

Jakkolwiek więc, znaczki urzędowe, jakie związki samorządowe otrzymują z Urzędu Wojewódzkiego, przeznaczone są wyłącznie do przesyłek pocztowych w sprawach, należących do ich poruczonego zakresu działania, zachodzą wypadki, że niektóre zarządy związków samorządowych zwłaszcza zarządy gmin wiejskich niemal większą część swej korespondencji traktują jako wysyłaną w poruczonym zakresie działania i opłacają ją znaczkami do urzędowych przesyłek listowych, narażając przez to Skarb Państwa na straty i uszczuplając dochody przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“.

Przyczyny tego stanu rzeczy szukać należy w nieumiejętnym zrozumieniu przez urzędy gminne obowiązujących w tej mierze przepisów o poczcie, telegrafie i telefonie w szczególności, gdy chodzi o określenie, co należy do własnego a co do poruczonego zakresu dzia-

łania gminy. Trudności w powyższym określeniu wynikają poniekąd także stąd, że prawo pozytywne nie daje wyczerpującego taksatywnego wyliczenia t. zw. „spraw własnych i spraw poruczonych gminie“.

W tym stanie rzeczy przy badaniu, czy konkretną sprawę należy uważać za wchodzącą w zakres t. zw. własny czy poruczony, odpowiedzi szukać należy tylko w poszczególnych działach prawa pozytywnego.

Zmierzając tą drogą można określić, że np. sprawy związane z przepisami meldunkowymi, ustawy o służbie wojskowej prawa o aktach stanu cywilnego wchodzą w t. zw. zakres poruczony w takim stopniu, w jakim gmina ma zlecony udział w stosowaniu wspomnianych przepisów.

Wobec tego przyjąć należy, że t. zw. zakres poruczony obejmuje tylko to, co poszczególne przepisy gminie zlecają i do działania w tym zakresie ją jako organom administracji ogólnej zobowiązują. Natomiast wszelkie inne czynności, nie związane z tak pojętym tu zakresem poruczonym, muszą mieć raczej charakterze działania z t. zw. zakresu własnego.

Niezależnie od powyższego zwraca się uwagę na racjonalną gospodarkę znaczkami pocztowymi do urzędowych przesyłek listowych w celu osiągnięcia jak najdalej posuniętej oszczędności w zużyciu tych znaczków. W pierwszym rzędzie winien być położony nacisk na jak najszersze wykorzystanie uprawnienia przewidzianego w § 7 powołanego wyżej rozporządzenia wykonawczego Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1933 r. dopuszczającego wysyłanie korespondencji bez naklejenia znaczka, jeżeli wysyłane pismo dotyczy wyłącznie interesu adresata, np. gdy strona prosi o nadesłanie poczta zaświadczenia lub wypisu metryki. W tym celu należy w przesyłce umieścić wzmiankę: „Sprawa urzędowa — opłatę uiści adresat“.

Nie należy również naklejać urzędowych znaczków na pismach, wysyłanych w odpowiedzi na pisma urzędów skarbowych, inspektorów szkolnych i innych władz i organów państwowych. W tym wypadku na stronie zewnętrznej przesyłki winien być umieszczony napis: „Na wezwanie urzędowe“ lub „w wykonaniu ustawowego obowiązku“ (§ 5 ust. 2 powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 22 lipca 1933 r.) Tej praktyki nie można stosować przy odpowiedziach na pisma Ubezpieczalni Społecznej.

Zarządy gmin zarządzą stały nadzór nad biurem wysyłkowym co do należytego stosowania wymienionych przepisów. W sprawach wątpliwych zarządy gmin zwrócą się do swoich władz nadzorczych o wyjaśnienie.

Ob. Ob. Starostowie pouczą o powyższym zarządy gmin miejskich i wiejskich powiatu.

Za Wojewodę:
(—) Dr Karczewski, Naczelnik Wydz. Samorządowego

183.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr SA. 19/3/47 Katowice, dnia 28 lutego 1947 r.

W sprawie ustalenia i zmiany nazw dzielnic, ulic i placów.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych
jako Przewodniczących Wydziałów Pow.
i Prezydentów miast wydzielonych
Województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

Według przepisu art. 43 pkt. p) ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294) samorządowym organom uchwalającym przyznane zostało prawo podejmowania uchwał w sprawie ustalenia i zmiany nazw dzielnic, ulic i placów oraz w sprawie wznoszenia pomników na placach publicznych, z zastrzeżeniem zatwierdzenia tych uchwał przez władze nadzorcze (art. 65 ust. 1 powołanej ustawy łącznie z art. 5 § 3 dekretu z dnia 23 listopada 1944 r. o organizacji i zakresie działania samorządu terytorialnego — Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74).

W świetle tych przepisów wszelkie uchwały miejskich i gminnych rad narodowych w przedmiocie ustalenia i zmiany nazw dzielnic, ulic i placów mogą nabrać mocy obowiązującej dopiero po zatwierdzeniu tych uchwał przez prezydium rady narodowej hierarchicznie wyższej.

Ponieważ zachodzą wypadki, że niektóre związki samorządowe nie stosują się do obowiązujących w tej mierze przepisów i odnośnych uchwał w tym przedmiocie nie przedkładają do zatwierdzenia władzy nadzorczej, przeto zechcą Ob. Ob. Starostowie i Prezydenci miast zwrócić uwagę na konieczność przestrzegania powyższych przepisów i dopilnować, aby wszelkie uchwały miejskich i gminnych rad narodowych w sprawie ustalenia i zmiany nazw dzielnic, ulic i placów oraz w sprawie wznoszenia pomników na placach publicznych były przedkładane za pośrednictwem organów wykonawczych do zatwierdzenia władzy nadzorczej, t.j. prezydium rady narodowej hierarchicznie wyższej.

Wojewoda: wz. Płk. Ziętek, Wicewojewoda.

184.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski
Wydział Weterynarii
Wet. IV. F/1-15/47 Katowice, dnia 13. 3. 1947 r.

Biuletyn zaraźliwych chorób zwierzęcych na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego
za czas od 16 do 28 lutego 1947 r.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
	1. Zaraza stadnicza		
Będzin	Ząbkowice	Trzebiesławice	1 (1)
	Ozarowice	Ozarowice	3 (3)
	Ząbkowice	Ząbkowice	1 (1)
Bielsko	Strumień	Drogomyśl	1
	Chybie	Chybie	1
Cieszyn	Punców	Dzięgielów	1
	Kończyce W.	Kończyce W.	1 (1)
	Ogrodzona	Ogrodzona	1 (1)
Gliwice	Ostropa	Kozłów	1
	Swibie	Swibie	6
		Gliegowice	1
	Toszek	Kotliszowice	1
		Płużniczka	2
		Boguszyce	1
		Paniszowice	1
	Bojaków	Zernica	1
	Ostropa	Łabędy	1
	Ostropa	Ostropa	1
	Gliwice	Gliwice	1
Głubczyce	Branice	Wysoka	1
Grodków	Grodków Wieś	Gogołowice	1
Katowice	Bielszowice	Bielszowice	1
Koźle	Wyspa	Wyspa	1
	Cerkiew P.	Cerkiew P.	1
Lubliniec	Woźniki	Woźniki	4
	Lubsza	Czarny Las	1
	Pawonków	Pawonków	2
	Dobrodzień	Dobrodzień	1
Niemodlin	Grebin	Sobieszowice	1
Olesno	Kościeliska	Jastrzygowice	1
		Biskupice	1
	Zdziechowice	Uszyce	1
		Nowa Wieś	1
	Ząbkowice	Radawie	1
Opole	Pokój	Falkowice	1
	Komprachcice	Komprachcice	1
Prudnik	Biała	Biała	3
	Śmieć	Ligota	2
		Śmieć	8
		Grabina	2
		Prażyna	1
		Gostomia	1
	Biedrzychowice	Wróblin	1
	Łącznik	Rzymkowice	1
Pszczyna	Miedźna	Włodowice	1 (1)

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Zawiercie	Pińczyce	Żelisławice	2
		Dziewki	1
		Zabijak	1
	Koziegłowy	Koziegłowy	1
	Poraj	Żaborze	1 (1)
		Jastrzębie	1 (1)
	Żarki	Wysoka Lelow.	1 (1)
	Niegowa	Pastoszowice	1 (1)
	Koziegłówki	Wojsławice	1 (1)
	Włodowice	Włodowice	1 (1)
15	43	56	81 (18)

2. Świerzb zwierząt jednokopytowych

Będzin	5	6	6
Bielsko	1	1	1 (1)
Głubczyce	1	1	1
Grodków	2	2	2
Katowice	7	7	8 (1)
Koźle	5	5	7
Lubliniec	6	7	7 (1)
Niemodlin	5	11	12 (3)
Olesno	11	22	36 (3)
Opole	3	3	4
Prudnik	5	8	8 (2)
Pszczyna	8	12	8 (2)
Racibórz	2	2	2
Rybnik	8	8	8
Strzelce	9	15	16 (5)
Tarn.- Góry	3	3	4
Zawiercie	1	1	2
17	82	109	133 (18)

3. Wścieklizna.

Bielsko	Bielsko	Bielsko	1
Pszczyna	Miedzna	Frydek	1 (1)
2	2	2	2 (1)

4. Pomór świń.

Głubczyce	Łosocice	Banatów	1
	Kliszno	Kotłowice	1
	Kamiennik	Kamiennik	1
	Gościęcin	Gościęcin	1 (1)
Nysa	Złotopol	Bogdanowice	2
	Simiałowice	Radziszów	1
	Paczków	Paczków	2
Prudnik	Kornica	Ściborowice	1
3	8	8	10 (1)

5. Różyca świń.

Strzelce	Zimna-Wódka	Olszawa	1 (1)

6. Posocznica karpi.

Rybnik	Lubomia	Wielikąt	1

Cyfry w nawiasach oznaczają zagrody nowoprzybyłe.

Za Wojewodę:

(—) Dr. Smoliński, Naczelnik Wydziału Ogólnego

185.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Weterynarii
Wet. IV. F/1-18/47 Katowice, dnia 31 marca 1947 r.

BIULETYN

zaraźliwych chorób zwierzęcych na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego

za czas od 1 do 15 marca 1947 r.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
1. Zaraza stadnicza:			
Będzin	Ząbkowice	Trzebiesławice	1
	Ozarowice	Ozarowice	3
	Ząbkowice	Ząbkowice	1
Bielsko	Strumień	Drogomyśl	1
	Chybie	Chybie	2 (1)
Cieszyn	Punców	Dzięgielów	1
	Ogrodzona	Ogrodzona	1
Gliwice	Ostropa	Kozłów	1
	Świbie	Świbie	1
		Glęgowice	1
	Bojaków	Zernica	1
	Ostropa	Łabędy	1
Głubczyce	Branice	Wysoka	1
Grodków	Grodków Wieś	Gogołowice	1
Katowice	Bielszowice	Bielszowice	1
Koźle	Wyspa	Wyspa	1
	Cerkiew Polska	Cerkiew P.	1
Lubliniec	Woźniki	Woźniki	4
	Lubsza	Czarny Las	1
	Pawonków	Pawonków	2
	Szemrowice	Warłów	1
	Dobrodzień	Dobrodzień	1
Niemodlin	Grebin	Sobieszowice	1
Olesno	Kościeliska	Jastrzygowice	1
		Biskupice	1
	Zdziechowice	Uszyce	1
		Nowa Wieś	1
Opole	Zębowice	Radawie	1
	Pokój	Fałkowice	1
	Komprachcice	Komprachcice	1
Prudnik	Biała	Biała	3
	Śmieć	Ligota	1
		Śmieć	7
		Grabina	2
		Prażyna	1
		Gostomia	1
	Łącznik	Rzymkowice	1
	Biedrzychowice	Wróblin	1
Pszczyna	Miedzna	Góra	1
Zawiercie	Pińczyce	Żelisławice	2
		Dziewki	2
		Zabijak	1
	Koziegłowy	Koziegłowy	1
	Koziegłówki	Wojsławice	1
	Poraj	Zaborze	1
		Jastrzębie	1
	Żarki	Wysoka L.	1
	Niegowa	Postaszowice	1
	Włodowice	Włodowice	1
15	40	49	68 (1)

2. Świerzb zwierząt jednokopytowych.

Będzin	5	6	6
Bielsko	3	3	3 (2)
Głubczyce	1	1	1
Grodków	2	3	3
Katowice	7	7	3
Koźle	5	5	7
Lubliniec	6	7	7
Niemodlin	4	7	8 (1)
Nysa	1	1	2 (2)
Olesno	13	17	33 (7)
Opole	5	5	2 (2)
Prudnik	5	8	8
Pszczyna	7	9	11 (3)
Racibórz	2	2	2
Rybnik	8	8	8
Strzelce	7	12	14 (1)
Tarnowskie-G.	3	3	3
Zawiercie	2	2	3 (1)
18	86	106	124 (19)

3. Wścieklizna.

Bielsko	Bielsko	Bielsko	1
Pszczyna	Miedzna	Frydek	1
2	2	2	2

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
	4. Pomór świń.		
Głubczyce	Łysocice	Banatow	1
Koźle	Gościęcin	Gościęcin	1
Nysa	Złotopol	Bogdanowice	2
	Siemiałowice	Radziszów	1
	Paczków	Paczków	2
	Nysa	Nysa	1 (1)
Prudnik	Kornica	Sciborowice	1
4	7	7	9 (1)
	5. Różyca świń.		
Olesno	Kozłowice	Kozłowice	3 (3)
Opole	Czarnowąsy	Czarnowąsy	1 (1)
	Dobrzeń	Dobrzeń	1 (1)
Strzelce	Góra św. Anny	Góra św. Anny	1 (1)
3	4	4	6 (6)
	6. Posocznica karpi.		
Rybnik	Lubomia	Wielikąt	1

Cyfry w nawiasach oznaczają zagrody nowoprzybyłe.

Za Wojewodę:
Dr Smoliński Stanisław, Naczelnik Wydziału.

186.

SPROSTOWANIE.

W zarządzeniu organizacyjnym Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 31 stycznia 1947 r. w sprawie utworzenia Wydziału Motoryzacji w Urzędzie Wojewódzkim oraz Referatów Motoryzacji w Starostwach Powiatowych (Śl.-Dąbr. Dziennik Wojewódzki Nr. 7, poz. 78) — pkt 7-my części II-ej prostuje się w sposób następujący:

po słowie „głubczyckiego" dopisuje się przecinek i słowo „kozielskiego".

Sprostowany pkt 7-my winien przeto brzmieć:

„7. Raciborskim — dla powiatów: głubczyckiego, kozielskiego i raciborskiego."

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

PRZETARG.

Zarząd Miasta Tarnowskich Gór ogłasza przetarg nieograniczony na wybudowanie budynku mieszkalno-handlowego w stanie surowym w Tarnowskich Górach, Rynek 6.

Termin otwarcia ofert wyznaczony na dzień 12. 5. 1947 r. o godz. 11-tej.

Kosztorysy ślepe i wszelkie dane dotyczące warunków przetargowych i wykonania robót można otrzymać w pokoju nr 20 w gmachu Zarządu Miasta.

Burmistrz.

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Nr. 148/2 wystawioną przez Dyrekcję Ceł w Gliwicach na nazwisko P a r c z y k Katarzyna. 117

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Nr. 605 wystawiony przez Zarząd Miejski w Chorzowie na nazwisko W o d a r c z y k Jerzy. 118

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną samochodu marki „Berliet" Nr. rej. C-67721, opiewającą na Górnośląskie Zakłady Mechaniczne w Szopienicach. 119

Unieważnia się kartę ewidencyjną na motocykl marki „Arie" Nr. rej. N-72095 zarejestrowaną na K. S. „Pogoń" Sekcja Motorowa, G o ś c i c i k i Tadeusz, Mysłowice. 120

Unieważnia się tymczasowy dowód tożsamości konia Nr. 2051, wystawiony przez Zarząd Gminny w Jaworzynce na nazwisko G o r z o ł k a Józef, Jaworzynka Nr. 40, pow. Cieszyn. 121

Unieważnia się tymczasowy dowód tożsamości konia Nr. 2059, wystawiony przez Zarząd Gminny w Jaworzynce, na nazwisko M a ł y j u r e k Ignacy, zamieszkały w Jaworzynce Nr. 116, pow. Cieszyn. 122

Unieważnia się legitymację służbową i zniżkę kolejową wystawioną przez Zarząd Miejski w Katowicach na nazwisko Paweł S p r u s, Katowice, Sobieskiego 19. 108

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Nr. M-540a, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śl.-Dąbrowski, legitymację Izby Lekarskiej wystawioną przez Izbę Lekarską w Katowicach oraz kartę rozpoznawczą na nazwisko Dr. Stanisław M a y. 111

Unieważnia się zgubioną legitymację nr. 1322 wydaną przez Inspektorat Szkolny w Katowicach na nazwisko Ks. B r a n n y Władysław, nauczyciel religii w Goduli. 109

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową wystawioną przez Zarząd Miejski Miasta Katowic na nazwisko K u r e k Grzegorz. 112

Unieważnia się zniszczoną kartę rejestracyjną samochodu marki „D. K. W." Nr. rej. D-68298, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na nazwisko Damian B r o d a, Świętochłowice. 113

Unieważnia się zaświadczenie Nr. 34, o stawieniu się do pierwszej rejestracji poborowych wystawione przez Zarząd Gminny Bawarów na nazwisko D r o z d o w s k i Marian. 114

Unieważnia się zgubione prawo jazdy (zielone) wystawione przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski na nazwisko B a r a n Jan. 115

Unieważnia się skradzione zaświadczenie R. K. U. Pszczyna na nazwisko R y s z k a Stanisław, zamieszkały w Imielinie. 116

Unieważnia się zgubioną legitymację pocztową nr 4770/1 oraz legitymację ambulansową wyd. przez Dyr. Poczt. Tel. w Katowicach na nazwisko Baczmański Józef. P/32

Unieważnia się zgubione dokumenty rejestracyjne samochodów: 1. osobowego „Skoda" nr. rej. 68317, nr. silnika 50926, nr. podwozia 38335—1502; 2. osobowego „Wanderer" nr. rej. A 68613, nr. silnika 203171, nr. podw. 198086; 3. ciężarowego „Chevrolet" nr. rej. 70519, nr. silnika 16311, nr. podw. 9112675 wystawione na Zjednoczenie Fabryk Maszyn i Sprzętu Górniczego, Świętochłowice, ul. Czerwonej Armii 30. 123

Zagubiono papiery rejestracyjne do samochodu osobowego marki „Audi" nr. rejestracyjny — A 65528, nr. silnika 220388, nr. podwozia 8374. Dokumenty prosimy zwrócić do Fabryki „Huta Bankowa" w Dąbrowie-Górniczej, za wynagrodzeniem. P/33

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452. Adm pok. 345, tel. 348. ZA *REDAKCJĘ: Dr Piotr Bułowski.*

PRENUMERATA kwartalna 180,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 5.— zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 80.— zł, wraz z cgz. dowod. 100.— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się. Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. Cena 35.— zł.

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1, (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego). Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R 26817